

ARI
WAHLSTEN

HÄIKÄI- LE- MAT- TÖ- MAT

CRIME
TIME

ARI WAHLSTEN

HÄIKÄILEMÄTTÖMÄT
RIKOSROMAANI

CRIME
TIME

Kiitokset:

Taiteen edistämiskeskus

Suomen kirjailijaliitto

Päivi Vähäsarja, Royal Ravintolat

Aarre

Piritorin avuliaat poliisit

Kirjan tekstin käyttäminen tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty.

© 2026 Ari Wahlsten

Kannen ulkoasu Timo Numminen

Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-825-0

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

*”Mikään ei riitä sille,
jolle riittävä on liian vähän.”*
— Epikuros

Kirje lojui kolkon toimistotalon ala-aulan postilaatikossa sairaalalaskun ja vuokrankorotusilmoituksen välissä ja vaikutti epätoivottuihin seuralaisiinsa verrattuna peräti harmittomalta. Kuori oli valkoinen ja suljettu, postimerkki käypä ja leimattu, ja vastaanottajaksi merkitty siistein tikkukirjaimin *Yksityisetsivä Kit Karisma*. Koska täsmälleen sama nimi titteleineen löytyi Poliisihallituksen myöntämästä lupakirjastani, poimin kirjeen itseoikeutetusti mukaani ja kapusin portaat kolmanteen kerrokseen, missä astuin ovesta sisälle vaatimatomaan yhden hengen vuokratoimistooni. Kun tipautin kirjeen työpöydälleni riisuakseni takkini, kuului pieni kolahdus, joka paljasti kuoren sisältönä olevan jotain muutakin kuin pelkkää paperitavaraa.

Tukikohtani näytti samalta kuin toissa päivänä häipyessäni matkoihini – mitä nyt pari kuollutta kärpäästä lisää pötkötti ikkunalaudalla. Hinasin kaihtimet yläasentoon, avasin ikkunan ja tuijotin hetken tylsää toimistotalokeskittymää Vallilan kaupunginosan ytimessä. Aurinko oli jo ahmaissut aamu-usvan kitaansa ja valmistautui nyt paahattamaan liki pilvettömältä taivaalta koko Helsingin helteiseksi

hornankattilaksi. Ja jos meteorologeja oli uskominen, saisimme nauttia näistä ilmastomuutoksen kyseenalaisista hedelmistä vielä ainakin viikon yhteen menoon. Nyt jos koskaan olisi poikaa saada jokin kevyttä ulkoilua vaativa toimeksianto, tuumasin istuutuessani konttorituoliini.

Venyttelin yläkroppaani ja nappasin työpöydällä lojuvat kirjekuoret takaisin näppeihini. Vuokrankorotusilmoitus oli jokavuotinen riesa ja sairaalalasku puolestaan johtui ulkomailla saamani työperäisen ruumiinvamman jälkihoidosta suomalaisessa terveydenhuollossa. Sen loppusumma hirvitti, mutta koska olin tätä nykyä taas terve toimintakykyinen mies, oli jokainen euro hammasta purrenkin maksamisen väärtti. Siirsin laskun syrjään ja tartuin toiveikkaana kolmanteen kirjekuoreen. Ehkä se sisältäisi mukavan pikku pestin, joka paitsi poikisi rahaa myös vapauttaisi minut ilmastoimattoman työtilani ikeestä.

Taitava sivallus paperiveitsellä sahasi kuoren ylälaidan auki, ja kun käänsin tuoreen viillon alassuin, jotain kovaa kolahti pöytälevyn pintaan.

Matkapuhelin.

Se oli vanhaa mallia, pieni metallinvärinen Nokian CI-OI, jossa ei ollut kosketusnäyttöä saati älypuhelinominaisuuksia. Jouduin muutaman sekunnin kaivelemaan muistiani saadakseni laitteen edes päälle, mutta kun lopulta painoin rohkeasti punaista luurinkuvaa, näyttö heräsi henkiin ilman sen kummempia salasanoja. Painelin tovin selausnäppäintä, tutkin sekä puhelu- että viestisovellukset ja löysin pelkkää tyhjää. Samoin kävi muistikirjan ja kuvatallenteiden kanssa. Ainoastaan yhteystiedoista löytyi yksi puhelinnumero tallennettuna kirjainyhdistelmällä AAA

– siinä kaikki.

Laskin puhelimen pöydälle ja kohdistin taas huomioni kirjekuoreen, jonka sisältä pilkotti näkyviin jotain valkoista. Vedin uteliaana esiin kahtia taitellun paperiarkin, johon oli printattu lyhyt informatiivinen teksti:

Yksityisetsivä Kit Karisma

Tällä toimeksiannolla palkkaan teidät seuraamaan diplomi-insinööri Tuomas Helkesalon edesottamuksia viiden päivän ajaksi. Ottakaa selvää missä hän käy, keitä hän tapaa ja mikä on näiden käyntien ja tapaamisten luonne. Erityisesti suhteet vastakkaiseen sukupuoleen kiinnostavat. Ottakaa tarpeen tullen valokuvia, ja mikäli jotain raportoitavaa löytyy, laittakaa viesti matkapuhelimeen tallennettuun numeroon, niin otan teihin yhteyttä.

Kiitos jo etukäteen.

Viestin kirjoittaja lienee ollut ujoa sorttia, sillä minkäänlaista allekirjoitusta ei paperista löytynyt. Sen sijaan arkin seuraksi kuoreen sujautetusta kymmenestä paperinpalasta löytyi jokaisesta Euroopan keskuspankin pääjohtajan Christine Lagarden allekirjoitus kuten aidosta kahden sadan euron setelistä toki kuuluukin löytyä. Punnitsin setelinippua kädessäni ja siirsin sen piiloon pöytälaatikkoni perukoille. Sitten tipautin tyhjän kirjekuoren paperikoriin ja soitin haltuuni juuri uskotulla Nokian kännykällä AAA-merkkiseen numeroon vain kuullakseni tutun hokeman siitä, kuinka valitsemaani numeroon ei saatu yhteyttä.

Luin viestin vielä kertaalleen ja yritin saada ajatuksiani jonkinlaiseen järjestykseen. En ollut tilanteeseen tyytyväinen, jos se nyt ketään kiinnosti. Yleensä asiakkaakseni pyrkivät kertovat ensin toimeksiannon syyn ja tavoitteen pääpiirteittäin, minkä jälkeen teen päätöksen siitä, otanko jutun ylipäättään vastaan. Nyt se ei ollut mahdollista. Sen sijaan olin vastaanottanut kaksituhatta euroa käteistä rahaa, mikä voitaisiin ehkä jollain mittapuulla tulkita sopimuksen syntymiseksi, eikä minulla ollut keinoa palauttaa rahoja. Ja ainoa yhteyteni kirjeen kirjoittajaan oli puhelinnumero, joka ei toiminut. Asetelma oli vähintäänkin hämmentävä.

Toisaalta toimistoni ovella ei juuri nyt seissyt asiakkaita jonoksi asti, joten löysää aikaa minulla riitti toisin kuin löysää rahaa. Miksen siis ottaisi riskiä ja tutkailisi, miltä tapaus päällisin puolin vaikuttaisi? Ja jos saavuttaisin tuloksia, en olisi pakotettu luovuttamaan niitä eteenpäin ennen kuin saisin tietooni, kuka oli tuntematon toimeksiantaja ja mikä olivat hänen motiivinsa. Näin toimien voisin parhaassa tapauksessa sekä ansaita palkkioni että pitää omatuntoni puhtaana kuin vastasatanut lumi. Tätä vaihtoehtoa kannatti ilman muuta harkita.

Viestissä mainittu miehen nimi oli heti tuoreeltaan tuntunut etäisesti tutulta: diplomi-insinööri Tuomas Helkesalo. En kuitenkaan kyennyt edes pinnistelemällä palauttamaan mieleeni, missä yhteydessä olin nimeen aiemmin törmännyt, joten päätin turvautua tietokoneeni hakupalveluun. Se tuotti tulosta oitis. Näytölle ilmestyi monta artikkelia sekä useita valokuvia, joissa kaikissa esiintyi puolivälissä neljäkymmentä oleva hauskannäköinen mies, jolla oli kihartuva tummanruskea tukka, säännölliset kasvon-

piirteet ja poikamainen hymy. Yhdessä kuvassa hän luennoi puhujakorokkeella jonkin sortin messuilla, toisessa kannatteli käsissään helikopterin pienoismallilta näyttävää kapistusta ja kolmannessa poseerasi kekkereillä cocktaillasi kädessään vierellään lumoavan näköinen vaaleaverikkö tulipunaisessa ilta-puvussa. *Scandic Dronesin kehitysjohdaja Tuomas Helkesalo ja hänen vaimonsa Matleena Helkesalo osallistuivat iltajuhlaan, ylpeili kuvateksti tiedoillaan.*

Olisihan tuo pitänyt muistaa, soimasin itseäni ääneti. Scandic Dronesista oli ollut viime aikoina paljon meteliä mediassa, koska drooneja kehittävä ja valmistava suomalais-yhtiö oli nousukiidossa ja tekemässä huhujen mukaan isoja kansainvälisiä kauppvoja lähiaikoina. Kun jatkoin artikkeleiden selailua näyttöruudulla, löysin useita Helkesalon antamia haastattelunpätkiä ja kommentteja, jotka vaikuttivat kaikki herttaisen ympäripyöreiltä. Sitä ei kannattanut suotta kummastella, sillä kun kyseessä olivat rahakkaat liikesalaisuudet, oli tuppisuuna pysyttelemine tuiki tavanomais-ta viestintästrategiaa.

Yhden artikkeleista oli näemmä kirjoittanut toimittaja Heli Savolainen, joka asui lähellä kotitaloani Hakaniemessä ja kävi silloin tällöin drinkillä lähibaarissani. Sen hilpeis-sä iltatunnelmissa olimme ajautuneet pari kertaa samaan seurueeseen ja keskustelleet niin päivänpolttavista aiheista kuin jonninjoutavuuksistakin, joten meitä saattoi hyvällä syyllä tituleerata vähintäänkin hyvänpäiväntutuiksi. Nyt päätin, että tuota tuttavuutta olisi aika hyödyntää kysymällä lisätietoja Tuomas Helkesalosta. Soitin siltä istumalta suuren sanomalehtitalon keskukseen, joka ystävällisesti yhdisti minut oikealle henkilölle. Sitten vain kerroin asiani

ja toivoin, että pyyntöni saisi myönteisen vastaanoton. Kerrankin toiveeni toteutui.

”Nähdäänkö puolen tunnin päästä työpaikkani alakerran kuppilassa?” Heli Savolainen kysyi hilpeään sävyyn. ”Kahvitauko voisi tehdä terää, ja muutenkin olisi mukavampi puhua naamakkain.”

”Sopii minulle”, sanoin. ”Lähden heti tulemaan.”

Lyhyen ajomatkan jälkeen saavuin etuajassa kaupungin keskustassa sijaitsevan yhdeksänkerroksisen läpikuultavan lasipömpelin valoisaan ala-aulaan, missä tuoksuivat kahvi, lattiavaha sekä journalismin ylevät periaatteet. Tosin jälkimmäiset lähinnä yläkerroksissa, joissa sijaitsivat suuren päivälehdän toimituksen ja johtoportaan tilat. Talossa oli myös ison iltapäivälehdän toimitus, joka lisäsi tuoksuun ripauksen skandaalinkäryä, sekä joukko radioasemia, joiden juontajat puolestaan tuuttasivat suu vaahdossa liki hajutonta ja mautonta sanatulvaansa eetteriin vaikuttaen onnellisen tietämättömiltä maailman järjestettömyydestä. Tavallinen rahvas sai armollisesti kulkea vapaasti alakerran torimaisessa aulatilassa, katsella satunnaisia taide-näyttelyitä ja tehdä ostoksia R-kioskissa ja kahvilassa. Samalla saattoi tuijotella lasiseinän takana upeasti kiitäviä hissejä ja arvuutella, kuinka korkealle kukin toimittaja kerrosasteikossa kohoaisi.

Näin Heli Savolaisen istuvan puolitäyden kahvilan ikkunapöydässä tuoremehulasi seuranaan. Heilautin hänelle kättäni, hain kahvini ja istuuduin vastapäiseen tuoliin. Heli oli minua kymmenen vuotta vanhempi, hoikka silmälasipäinen brunette, joka ei tuntunut koskaan olevan turhantarkka ulkoasustaan. Nyt hän näytti kaiken lisäksi

uupuneelta, ja sain kuulla syyn siihen jo ensimmäistä kahvikulausta nielaistessani.

”Olen raatanut kuin orja koko viikon”, hän valitti käsiään levitellen. ”Teen isoa lehtijuttua maailmanpoliittisesta tilanteesta ja siihen liittyvistä uhista Pohjolassa. Ja niitä uhkia riittää, usko huviksesi. Piru vie, välillä tuntuu, että ihmisjärki on kulutettu tyystin loppuun koko tällä perkeleen pallolla.”

”Ei sitä paljon ollut alun perinkään, joten muutos ei ole radikaali”, sanoin.

Hän naurahti ontosti. ”Ja tuonko muka pitäisi lohduttaa? Onneksi et ole töissä kriisipuhelimessa tai vastaavassa.”

Osoitin sormellani hänen vajaata juomalasiaan. ”Lievitätkö ahdistustasi kenties terästetyllä tuoremehulla?”

”Arvaa tekisikö mieleni? Mutta ei, juon mehua koska kaksi pannullista kahvia päivässä on pilannut ruoansulatukseni ja tuntuu, että pysyn hengissä pelkillä närästyslääkkeillä.” Hän nojautui minua kohti. ”Mutta halusit puhua Tuomas Helkesalosta. Mitä tiedät hänestä ja mitä tahtoisit tietää lisää?”

”Teeskennelläänkö hetki, että en tiedä hänestä mitään? Mitä silloin kertoisit ensimmäisenä?”

”Jaa-a. Hän on Scandic Drones Oy:n kantava voima – diplomi-insinööri, kehitysjohtaja ja aikamoisen neron maineessa omalla alallaan. Droonit ovat päivän sana sekä siviilipuolella että varsinkin sotilaskäytössä, joten uusilla innovaatioilla voi nyt tienata rutkasti rahaa.”

”Ja sellaisia innovaatioitako on luvassa?” kysyin.

”Huhut kertovat niin, enkä usko niiden olevan pelkkiä huhuja. Niin monet kansainväliset tahot ovat osoittaneet

kiinnostustaan yhtiötä kohtaan, että jotain konkreettistakin on oltava tekeillä. Ja silloin Helkesalolla on keskeinen rooli siinä näytelmässä, se on ilman muuta selvää.”

”Okei, entä miehen siviilielämä?” utelin.

”Hän on ollut jo useamman vuoden naimisissa Matleena Helkesalon kanssa, mutta liitto on toistaiseksi lapseton. Vaimon tyttönimi on Rautavaara, ja hänen isänsä Elmeri Rautavaara on Scandic Dronesin pääomistaja.”

”Kas vain, pienet on piirit.”

”Pienemmät kuin uskotkaan. Nimittäin myös Matleena Helkesalo on töissä Scandic Dronesilla. Hän on patenttiosaston päällikkö.”

”Nyt vielä isoäiti johtamaan työmaaruokalan keittiötä, niin sukupotretti olisi täydellinen”, sanoin virnistäen. ”Entä onko herra diplomi-insinööri maineeltaan puhtoinen vai löytyykö törttöilyjä työ- tai ihmissuhderintamalta?”

”Jos löytyy, ne on pidetty hienosti piilossa julkisuudelta. Mutta nythän kaikki voi hetkessä muuttua, kun sinun kaltaisesi vainukoiria on usutettu nuuskimaan hänen jälkiään.”

”Joku ainakin toivoo tai pelkää niin käyvän ja on valmis maksamaan rahaa saadakseen nuo törttöilyt omaan tietoonsa.”

”Kyllä minäkin niistä haluaisin mieluusti tietää”, hihkaisi viereisestä pöydästä selin meihin istuva mies, jolla oli kauluksen yli hapsottava takatukka ja vyötäröltä liian piukka paita paksun vartensa peittona.

Jähmetyimme Helin kanssa paikoillemme, ja pari seuraavaa hiirenhiljaista sekuntia tuntuivat venyvän mittaansa pidemmiksi. Sitten kommenttinsa heittänyt mies naurahti

ja käänsi päätään meidän suuntaamme. Näkyviin tulivat pöhöttyneet posket, juomarin silmät, trimmaamista kai-
paavat viikset ja paksuhuulinen suu, joka sanoi kankkusen-
kepeällä äänellä:

”Tässä pikku neuvo sekä rouva toimittajalle että herra
yksityisetsivälle: varmista aina, ettei ole vahingossakaan yli-
määräisiä korvia kuuntelemassa – varsinkaan näin tarkkoja.”

Hän näpäytti etusormellaan korvalehteään ja hymyili
leveästi. Minun hymyni syöksähti niin takuuvarmaan pii-
loon, että jouduin tulemaan toimeen ilman sitä, kun sanoin:

”Markku Kandolin, mikä epämieluisa yllätys! Jos olisin
arvannut törmääväni sinuun, olisin varannut varmuuden
vuoksi oksennuspussin mukaani.”

Kandolin käänsi tuoliaan ja samalla rintamasuuntaansa
enemmän meitä kohti ja pudisti päätään pettynyttä tees-
kennellen. ”Kit Karisma, vieläkö jaksat vihoitella siitä van-
hasta jutusta? Eikö annettaisi menneiden olla menneitä?
Koko sotkusta on kulunut jo yli kaksi vuotta.”

”Niin se aika rientää – olisi pitänyt piestä sinut silloin,
mutta onneksi sen laiminlyönnin voi korjata vieläkin”, uhosin.

Kiukkuni kaikui kuuroille korville, sillä Kandolinil-
la oli uhkausten suhteen parin tuuman paksuinen nahka.
Sen hän oli kehittänyt itselleen metsästäessään törky- ja
sensaatiojuttuja suurelle iltapäivälehdelle keinoja kaihtamat-
ta jo parin vuosikymmenen ajan. Ja siinä toimessaan hän oli
kieltämättä aikaansaava. Hän maanitteli, huiputti, uhkaili
ja lahjoi saadakseen ihmisten kielenkannat höltymään, ja
mikäli jutussa ei muuten ollut tarpeeksi ytyä, hän höysti
sitä huhupuheilla ja jopa taitavasti seipitetyillä valheilla. Pari
vuotta sitten olin joutunut erään tutkimani jutun tiimoilta

hänen panettelunsa kohteeksi ja saanut lukea itsestäni lehdestä sellaista, mikä sai painomusteenkin punastumaan. Siitä aiheutui paljon hankaluuksia ja päänsäivää, enkä suinkaan ollut painanut asiaa mielessäni villaisella.

Toimittajana Kandolin oli väärentämätön mätämuna, jonka onni oli, että hänen artikkelinsa kiinnostivat lukijoita. Muuten hän olisi käytöksellään ja elintavoillaan saanut lähtöpassin miltei lehdestä kuin lehdestä. Työtoverit inhosivat häntä, ja hän seurusteli ison osan vapaa-ajastaan pullon kanssa, mutta koska hänen juttunsa myivät, sai hän edelleenkin tepastella pitkin toimituksen käytäviä maksa hyvin rasvattuna. Nyt hänen halvan konjakin nuuhkintaan tottunut nenänsä oli haistanut jutunaiheen, ja hän tarrasi siihen kiinni kuin terrieri.

”Miksi Tuomas Helkesalon tekemiset kiinnostavat sinua?” hän kysyi innokkaasti ja turhia kursailematta.

Kohautin hartioitani. ”Ajattelin sijoittaa säästöni Scandic Dronesin osakkeisiin ja halusin hiukan taustatietoja.”

”Sinullako muka säästöjä?” hän nauroi. ”Älä yritä, en ole mikään typerys.”

”Etkö? Minua on harhautettu.”

”Olet etsimässä äijästä jotain, joka ei kestä päivänvaloa. Näen sen naamastasi, sinulla on saalistajan katse. Usko tai älä, meissä kahdessa on paljon samaa.”

”Sallithan etten ota tuota kohteliaisuutena”, sanoin ja käännynin provosoivasti takaisin Helin suuntaan. Kandolin ei luovuttanut vaan nousi ylös tuoliltaan ja sanoi ivallisella äänellä selälleni:

”Turha luulla, että jättäisin tämän tähän. Taidanpa itsekin hieman katsella Helkesalon perään, kun kerran sain

ilmaisen vinkin, kiitos sinun. Ja koska olet tuollainen hapan-naama, kirjoitan mahdollisuuksien mukaan sinustakin jotain mehevää ihan piruuttani.”

”Kirjoita samalla testamenttisi”, huikkasin hänen loitto-nevien askeltensa suuntaan. Heli rypisti mietteliäästi kul-miaan ja sanoi:

”Se oli lyhyt ja kipakka keskustelu. Teistä ei taitaisi tulla Markun kanssa kalakavereita.”

”Hän saattaisi itse päätyä kalojen kaveriksi lammen poh-jaan”, myönsin. ”Minun tekemisiäni saa kyllä arvostella, mutta niiden tekemisten ei pidä olla tuulesta temmattuja. Journalistina Kandolin on pahimman luokan vääristelijä.”

”Sitä paitsi hän juo liikaa”, Heli huomautti.

”Kukapa ei. Mutta nyt hän taatusti hillitsee ryyppää-mistään ja ryhtyy etsimään kuonaa Helkesalon jäljiltä. Ja se tarkoittaa, että pahimmassa tapauksessa törmäämme toisiimme lähiaikoina uudelleen. Helveti, tätä vielä kaivat-tiin.”

”Mutta tuskin hän ehtii vielä tunnin sisällä asiaan paneu-tua, joten sinulla on mahdollisuus saada hiukan etumatkaa, jos haluat.”

”Mitä tarkoitat?” kysyin ihmeissäni.

Heli loihti kasvoilensa kujeilevan hymyn. ”Voin ilokse-si kertoa, että Scandic Drones pitää tulevaisuudennäkymi-ään ja eri projektejaan koskevan tiedotustilaisuuden vajaan tunnin kuluttua Vanhan ylioppilastalon juhlasalissa. Tilai-suus on suunnattu erityisesti piensijoittajille, mutta paikal-le on kutsuttu myös mediaa ja erilaisia sidosryhmiä, ja Tuo-mas Helkesalo pitää siellä puheen. Mitään skandaalia ei ole tapahtuman yhteyteen pedattu, eli tuskin Markku Kandolin

on sitä kalenteriinsa laittanut. Itse olin ajatellut käväistä siel-
lä, joten kelpaisiko sinulle seura ja ilmaiset kahvit ikonisessa
miljöössä kantakaupungin ytimessä?”

”Mitä kernaimmin kelpaisi”, sanoin iloisesti yllättyneenä
tapahtumien saamasta käänteestä.

KUOLEMA LENTÄÄ SIIVELLÄ.

Aviorikosepäilystä alkava toimeksianto paisuu yllättäen murhatutkinnaksi, jolla on kansainvälisen mittaluokan ulottuvuudet, ja kamppailussa modernin sotilaslennokin herruudesta on yksityisetsivä Kit Karisman omakin henki hiuskarvan varassa.

Häikäilemättömät kertoo Suomeen perustetusta yrityksestä nimeltään Scandic Drones, joka tuottaa drooneja viihde- ja sotilaskäyttöön. Kansainvälisen rahoituksen ja suuren läpimurron kynnyksellä firman kehitysjohtaja kuolee oudoissa olosuhteissa, ja epäily ulkovaltojen sekaantumisesta sotateknologian tuotekehitykseen tai sen sabotointiin alkaa saada jalansijaa.

Kun yksityisetsivä Kit Karisma ryhtyy tutkimaan tapausta, hämäreitä kuolemia tulee lisää. Keinojen suhteen ei häikäillä, kun kansainvälisesti koveneva sotilaallinen uhka panee valtiolliset edut ahtaaseen rakoon, jossa on oltava tarkkana, kenen kelkkaan kannattaa lähteä.

”Yksityisetsivänä te ette ehkä voi täysin ymmärtää, minkä kokoluokan rahasummista sotateknologiassa on kyse. Miljardeista, useista kymmenistä miljardeista.”

Häikäilemättömät on itsenäinen osa Ari Wahlstenin luomaa, kovaksikeitettyä dekkarigenreä kunnioittavaa rikosromaanisarjaa.

ISBN 978-952-850-825-0

KL 84.2

Kansi: Timo Numminen